

ILIE RADU IGNĂTESCU

CROAZIERA

Roman

WWW.CORES1.NET

CITITORILOR MEI,

Îmi cer scuze în fața celor ce și-au trezit mintea și au găsit sufletul, cu ajutorul căruia își fac baza rațiunii, căci nu lor mă adresez.

Celor care n-ați aflat de el, de suflet și n-ați ajuns cu lectura cărții până la aliniatul care îl explicitează, vă fac precizarea că e al naibii de trist când ajungi să faci „socoata” vieții și constăți că ai fost și încă mai ești doar un viețuitor: mănânci, dormi și consumi oxigen. Și dacă te uiți pe rafturile unde îți păstrezi amintirile, constăți că trăirea, fericirea... lipsesc.

E caraghios să vii și să îți motivezi starea de trăire prin „cineva poartă vina”. Ar fi culmea să crezi că cei de la salubritate nu au făcut curat în tine.

Omule, trezește-te!

Învață în primul rând să ierți și să dăruiești.

Încearcă și ai să vezi „ce gust” are fericirea când primești mulțumirea de la cel căruia i-ai dăruit.

Și nu uita: iubește! iubește! iubește! Și, din nou, iartă!

Autorul

Simt cum alunec și mă scufund, caut cu mâna să mă agăț, mă zbat să mă prind de... un ceva... iar zgomotul produs se sparge, mă pune în capul oaselor. Unde sunt?

Aici nu e cripta! Nu e cripta! Numai la mine acasă fereastra are și un stâlp cu lumină portocalie ce-i stă în față și vrea să-mi intre în ochi.

Am re trăit coșmarul de acum trei ani, când toată lumea era în extaz, ieșită pe străzi, că a fugit dictatorul.

– A fugit Dictatorul!!! Ura!!!... Ura!!!...

Ura lumii e slobodă și sălbatică și plesnește ca un buboi când nu știi ce să faci cu ea.

Mulțimea de oameni ieșită cum a apucat, m-a prins pe stradă și cu ei am rămas și eu, atras ca de un magnet. Turma, așa o văd eu azi, în care am fost atunci, mai mult din instinctul gloatei, căci toți cei ce participau aveau senzația că dețin sceptrul de conducător și erau adunați la cele trei puncte cardinale ale orașului: Consiliul Județean, Securitatea și Poliția. Mi-e și rușine să mă identific cu numele locului în care m-am născut și am trăit căci acele zile stirbesc din adevărata lui istorie. Ce oameni a avut... îi știu după plăcuțele comemorative, puține rămase, majoritatea înlocuite cu scrijeliturile unor binevoitori ce au vrut ca adevărul să se uite. Pentru acei ce-au fost, nu mai este bronz să le reproducă efigiile. Au rămas în memorie doar scrijelituri.

Dau cu mâna prin părul din care se mai scurg stropi de sudoare. Mă uit în juru-mi și văd perna gata de stors și cearceaful ce are multe noduri, nu le-am numărat, dar sigur e funie. De pătură... nici vorbă. Doar pe „maiorul” ce mi-a rămas în fața ochilor, statură ridicată ca pe un soclu, îl găsesc și domină peste tot ce mă înconjoară.

– E maiorul Pește!! striga mulțimea înfierbântată și nu știu dacă i-au spus și numele real: caras, caracudă, lin, dar toți, ca și el, pești de baltă. Stătea urcat pe o masă în fața județenei de partid și striga atât cât știa:

– Jos! Jos! Jos! – și mulțimea răspundea:

– Ura! Ura! Ura!

– Tu de ce nu strigi, mări mucosule? – și o mână umedă, puturoasă, cât o față de lopată, îmi cuprinde gâtul, întorcându-mă spre el.

Atunci am văzut fața lui de bidon bine ghistuit la care ochii și nasul mic, abia i le găseai între două „buci”, da, buci, ce-mi ocupau întreg câmpul vizual, cât ecranul grădinii de vară. Și astăzi mă întreb cum, în acel moment, l-am asociat spontan cu un cur de porc. Doar gura îi era clară căci vorbea.

– Cum te cheamă, măi?

– Romario! De ce vă interesează? și încercam să mă desprind din cleștele ce-mi strângea gâtul cu o tehnică aparte.

– Mă, tu ești turnător? Hai, spune repede!

– Eu sunt elev! – și mă durea strângerea lui. – Tata! Tata e turnător, la ei lucrează!

– Grijană mă-ti!

La auzul „dezmiardării verbale”, cei de lângă noi au făcut un fel de cerc, gata să năvălească, să contribuie și ei la prima lovitură a lui „Cur de porc”, ce stătea pregătit cu mâna ridicată.

Cum am țâșnit, cum am spart acea baricadă ridicată în jurul meu, nu știu, căci înapoi nu am avut curajul să mă uit, mai ales că îi auzeam pe cei mai zeloși ce s-au luat după mine, strigând: „Prindeți securistul! Prindeți turnătorul!”

Mă uit după pătură, ca să mă învelesc; deși au trecut trei ani de atunci, tot răcoare-i în blocuri. O găsesc mototolită la capătul patului, spre picioare și parcă pare și ea supărată pe mine. Că tata e turnător? Că lucrează la turnătorie?

Mi-am făcut o obsesie în primii doi ani, uitându-mă la toți cei întâlniți pe stradă, căci vroiam să-l găsesc, să aflu cine-i acela cu față de cur de porc, care m-a făcut să alerg, gonit de alți binevoitori, până la marginea orașului și când m-am trezit față în față cu zidul de doi metri al Cimitirului evreiesc, nu știu cum l-am sărit că nu i-am șters praful. La câțiva pași de o tufă de oțetari, norocul m-a împiedicat și m-a adus cu nasul lângă prăvălitura unei cripte și sub placa ei m-am strecurat. Afară nu era mult după prânz, dar jos, în ascunziș era întuneric și încercam să-mi caut un loc mai comod. Vreo două ceasuri am stat nemișcat, doar urechile îmi erau pâlnie. De sub mine a dispărut pământul pe care m-am scurs, și fără să-mi lungesc prea mult mâinile, am dat de pereții celor două laturi și de un grilaj. Pe partea de unde venisem, era pământ surpat și rădăcini ieșite, curioase. De două ori m-am cățarat pe băjbâte până la aerul curat, dar nu am știut că noaptea în cimitir, frica te face să vezi și să auzi și ce nu este. Eu totuși, pot să jur că am auzit voci și unele erau aproape.

– Grijania lui de cur de porc!, e singurul lucru pe care pot să-l spun acum cu voce tare, trezit din coșmarul în care el, el, gardianul de penitenciar, mi l-a dăruit, ca să dorm liniștit. Asta a fost la viața lui, și am aflat-o de curând. Grijania... și ce casă are... că l-am urmărit până la poartă când l-am reîntâlnit și avea și mustață și pălărie. Cred că și-a câștigat-o mânuind „pulanul”. Numai noi stăm la bloc, în cotețul ăsta confort doi, cu două camere în care trecem unul pe la altul. Acum însă, suntem cineva, ne-a împroprietărit tovarășul „Ilici”.

Din camera alor mei nu răzbate nicio vorbă, doar „păcănitul de motor” – sforăitul tatii. Nu știu cum de mama îl suportă și poate să doarmă. La baie, pe țeava de apă caldă, apa tot rece vine. Înmoi bluza de pijama pe jumătate, o storc bine și mă șterg de urmele trăirilor de coșmar. Mă simt ca o broască râioasă. Noua democrație, tot cu apă rece te curăță. Când deschid ușa bucătăriei, îmi aduc aminte de ce a fost aseară, aici. Privesc la interiorul ușii și cred că-i văd conturul mamei, lipit, amprentat, rămas pentru veșnicie în memoria ușii și a mea, consecință a furiei lui tata. De ceva vreme nu-l mai înțeleg, de aseară însă... De abia aștept să-mi dau bacalaureatul și să plec din casa asta. Voi face facultatea oriunde, dar numai acasă, nu.

La mineriada din iunie '90 tata era gata-gata să se urce în tren, să plece, să se alăture lor, minerilor, făuritorilor de dreptate. Oare de ce nu uit? Cu greu mama, împreună cu un vecin, au reușit să-l domolească. Eu doar m-am amuzat de lupta alor mei cu ei și între ei, dar instinctual, nu puteam admite învrăjbirea „alor tăi contra alor tăi”. Vedeam și știam atât cât mi se dădea, adică, cine

erau cei prezenți în balconul și Piața Universității. Ția erau dușmanii de clasă? Aseară, mama nu a mai răbdar.

– Gicule, eu pe Iliescu al tău îl vreau la pușcărie, acolo unde a stat ani buni tata, Dumnezeu să-l țină lângă El, acolo Sus. Numai Iliescu al tău l-a trimis unde a fost, atunci, cu colectivizarea, și și-a distrus sănătatea, căci nu a vrut să-și dea caii. A preferat să le taie gâtul cu mâna lui, cu cea care i-a crescut de mânji. Și în mormânt mă voi ruga ca ăsta al tău să-și primească pedeapsa. O jigodie-i el și toți acei ce-i cântă osanale.

Și buff!!!... a izbit-o de ușă pe mama.

– Mă faci pe mine jigodie?

Când am intrat între ai mei, am rămas uimit de calmul, de zămbetul acela ce parcă mama vroia să spună „Știu tot”, ca într-un poster lipit pe ușă. Și puțin a lipsit să rămână poster. Grijania... și văd acea față de cur de porc dând lecții de moralitate și de ideologie unor țărani ce s-au hrănit, ce au mâncat uns pe pâine, pământul.

Pe cine să înjur? Morții sunt de vină? Pe împușcat și împușcată că nu avem presiune la gaze, că abia îmi fierbe cafeaua? Pe ticăloși? Încerc să-i găsesc o scuză tatii și cred că obediența e adevărata școală a înticăloșirii. Să fii slugă, cu multe slugi în jurul tău, poți să fii sigur că și tu, când se dă comanda, vei cânta, ca toți ceilalți, „corul osanalelor”.

Îi înțeleg obediența ce i-a rămas din reflex, dar... ieșirea de aseară, cu mama afiș, sigur, nu am să i-o uit. Numai să nu mă înceapă iară „perioada cu alergările în noapte”, coșmarul, ce de ani de zile l-am tot avut.

Trebuie să recunosc, evreul – vecinul de-o noapte – a fost cumsecade, că nici atunci și nici de câte ori coșmarul se repetă, nu mă deranjează, nu-mi spune nimic. Nici măcar „Șalom!”

* * *

În aceste ultime luni de școală, fiecare mai învață la ce este interesat. Nu bacalaureatul mă sperie chiar într-atât, ci admiterea, unde concurența, din an în an e tot mai mare. Parcă toți cei ce suntem de-un leat, odată cu '89 am intrat în Zodia Porcului și toți ne vrem cu studii superioare. La noi, băieții, stă sabia lui Damocles deasupra capului: amenințarea cu milităria. Nu intri, te încalță. Și am mai auzit că e o tradiție. Cei ce vor să poarte mînușite și cravată, au parte de căprari, caporali olteni... Muicăăă! Muicăă! Își freacă palmele când le vin prospături pentru: culcat, marș, târăș, acolo unde-i nămolul mai mare, să ne facem ca porcii.

– Măi Romario, de ce ai tăi ți-au dat numele ăsta de... și sper că nu te superi dacă-ți spun că-s tâmpiți.

– Nu mă supăr, dacă îmi promiți, în numele întregii societăți, că tu vei fi ultima care mă mai întreabă.

– Îți promit că am să te țin cât mai mult aproape de mine, ca să nu te atingă nimeni.

– Mi-ai pus vreun gând rău, Miruna? Tu vrei să-mi dai „cămașa ta de noapte”? și răspunsul ei e la obiect

– Cu, sau fără „șoapte”, o vrei? Și totuși, de unde numele ăsta, Romario?

– Tata... ah! Iar tata, a avut un vis, mai mult preconcepț, că voi ajunge un mare fotbalist ca și brazilianul Romario. A visat ca, de pe urma mea, să devină bogat.

– Și astăzi, ai aflat că A-I-A cu care te-a făcut, deși are cap, nu gândește? Nu trasează destine?

– Tu ce-ai gândit când ai spus că mă vei ține lângă tine? La tine e ceva, ce știi că gândește?

– Pardon, la mine numai Ă-S-T-A – și își arată cu arătătorul țeasta – numai ăsta gândește. Toate celelalte primesc comenzi și execută. Tu știi de ce stăm de vorbă? Și nu mă întrerupe, ascultă-mă. Amândoi vrem să dăm la electronică. Tu ești bun la mate, eu la fizică, și vreau să învățăm împreună. Ai priceput cap de Ro... scuză-mă.

– În principiu, sunt de acord, dar cu o condiție: să-mi zici Alex.

– Îmi convine. Ne vedem la sfârșitul orelor. Începem de azi. Pa!

Cum a intrat direct și brutal în viața mea, tot așa a și plecat. Suntem din clase paralele: eu, la mate-info, ea, la mate-fizică. Propunerea ei îmi convine și-mi vine ca o mînușă, mai ales că mama este în schimbul doi, iar tata... e toată ziua acasă, că n-au ce lucra câteva săptămâni și e în șomaj tehnic. Asta a vrut, asta are. Acum nu mai strigă „Ura!”

În cele două ore ce le mai am, ore de umplutură, am scos culegerea lui Țițeica, pentru că mi-a rămas de ieri o problemă la geometrie la care nu i-am găsit schepsisul. Mi-e greu să mă concentrez. De abia acum vibrează în mine decizia Mirunei, mai ales că mi-a spus-o, așa ca... „Vrei nu vrei, bea Romario aghiasmă!”

Suntem colegi de culoar de patru ani, dar ca fată, nu știu să se fi interesat cineva de ea, să-i poarte zâmbetele. Puteai s-o vezi mai des la o miuță după ore, cu noi băieții, decât să o vadă fetele dichisindu-se în WC. Frumoasă nu este, dar nici din acelea de lepădat nu-i stau alături. În schimb, are un trup pe care parcă ea caută să și-l ascundă cu sarafanul ce mai mult șleampăt stă pe ea. E un spirit independent, voluntar și face tot ce vrea ea. Nu o știu mai de aproape, dar indiferent de grupul la care se oprește, e bine primită.

Ce i-o fi căsunat pe mine? Am s-o întreb. Am găsit! Cu gândul rătatit la ea, nu știu cum am făcut și construcția ajutoare: am dus o apotemă și ce ușor se rezolvă toate. Și... am uitat de toate și mai ales de tata. Ce repede a trecut timpul...

Mă așteaptă la poartă.

– Eu ți-am aruncat mănusa și ție ți-e teamă să o ridici? Ești ultimul care părăsește școala. Cumva te-ai răzgândit?

– Ai tăi, ce zic?

– Pe ai mei îi știu, că-i știu că-s destupați la cap. Dar de ai tăi, nu știu nimic, doar de tatăl tău care... gata, tac.

– Și eu.

– Și tu ce, Alex?

– Sunt destupat, dar cât de mare e dopul ce mi-e scos, tot nu pricep cum de m-ai găsit pe mine sau... așa ți-au fost aruncate zarurile?

– Pentru că ești, cum ai spus că ești. Nu e logic? Marea majoritate sunt ori sub papucul celor de-acasă, ori au hățuri. Impresia mea să fie greșită? Eu te-am văzut când mergi, tu nu te uiți

unde calci, căci știi unde calci. Și calci unde vrei tu să ajungi. Nu trebuie să-mi dai niciun răspuns, știu că nu greșesc.

Drumul până la ea acasă l-am făcut pe jos. Nu ne-am grăbit, de parcă fiecare avea nevoie de acest timp de rumegare. Fiecare aveam fânarul nostru. Eu mă gândeam la cuvintele ei. Oare așa mă văd și ceilalți? Oare îndemnul mamei, ca la orice împiedicare a mea să-mi spun „sus inima”, un fel de sinonim cu: fii tare, nu te lăsa, lasă că trece, fii bărbat... și nu-mi vin acum în minte și altele căci nu cu ele m-a „îmbăiat”. E greu, când ai ceva în sânge, să-ți fii tu propriul microscop și să te vezi, și să te știi cum te văd ceilalți. Acum, mergând alături de ea, îmi dau seama cât de puțin mă cunosc. Eu nu știu câte globule albe și câte negre am. Pe acelea roșii, „de corason”, nu știu dacă sunt în mine până acum, nu le-am pus pe nicio lamă feminină, că nu m-am înțepat în niciun trandafir dăruit. Gândul că merg la o fată acasă, nu mă sperie. Și totuși...

De la mama am învățat să mă uit, să privesc și, dacă se poate, să o fac și cu sufletul și să aleg ce-mi place, dar și cu grija să nu rănesc. Să nu rănesc pe nimeni și nici pe mine. Sufletului, spunea mama, îi spui mai greu „sus inima”, ca să nu lase și urme săpate adânc, din care, cât trăiești, greu scoți grăunții de memorie. M-am convins de acest adevăr în laboratorul de chimie unde, ni s-a făcut demonstrația că unei soluții suprasaturate îi e suficient doar un grăunte, unul mic, ca în întreaga soluție să înceapă fenomenul de cristalizare, să se sedimenteze. Și pentru mine am tras concluzia că, în mîlul societății care se scufundă, se găsește și cel ce se caută și, dacă se caută, se separă.